

Jokainen ihohuokoseni valui hikeä. Se ei ollut sitä hikeä, mikä palkitsee fyysisestä urheilusuorituksesta ja saa sinut lopulta nautinnolliseen mielentilaan. Tämän takana oli valtava pelkotila ja tietämättömyyden tuoma epävarmuus. Istuin lujaa vauhtia kaasuttavan henkilöauton takapenkillä. Käteni olivat sidottuina selkäni takana ja päässäni oli paksukankainen tumma säkki. En nähnyt valonpilkahdustakaan. Etupenkeillä istuivat kuski, sekä selvästi kaksikon määräysvallassa oleva syvä-ääninen vanhempi mieshenkilö. Se tuli selväksi jo tapaamisemme alkuvaiheilla. Leimasin kellokorttini työpäivän päättymisen kunniaksi ja poistuin työpaikaltani parkkipaikalle. Siellä minua odotti hopearatsuni, vanha kunnon harmaa Datsuni. Pyörittelin avaimenperää sormessani ja viheltelin ällöttävän pirteästi satunnaisia päässäni soivia kappaleita. Asettelin autonavainta rauhallisesti oven lukkoon, kunnes kasvoni peitti paksu kangas ja silmissäni pimeni. Jääkaappipakastimen kokoinen mieshenkilö käänsi käteni selän taakse ja sitoi ne ennätysvauhdilla. Ainoa mitä tilanteessa kerkesin ajattelemaan oli, kuinka näppärästi hän sen teki. Varmasti tehnyt saman liikkeen useaan otteeseen. Toisto tuo varmuutta... Ymmärsin pelätä vasta, kun mies ohjasi minut autoonsa ja nakkasi väkivalloin takapenkille. Etupenkiltä kuului vanhemman herrasmiehen karismaattinen, mutta alentava huuto: - Vauhtia, älykääpiö! Näkikö kukaan? Kaappi murisi hetken, paiskasi oven vihaisesti kiinni ja istahti kuskin paikalle. Auto kaasutti matkaansa renkaat ulvoen. - Mihin viette minua?! Mitä haluatte minusta?! Huutelini epätoivoisesti paksun säkin alta. Sanat tuskin erottuivat kankaan lävitse, mutta miehet silti ymmärsivät jokaisen sanan. - Valitettavasti emme voi kertoa, mutta kaikki kyllä selviää aikanaan.. Auto kierteli ja kaarteli ympäri katuja. Tuntui ettei näillä kulmilla ollut ainuttakaan pidempää suoraa tietä. Yritin laskea jokaisen käännöksen, jotta saisin jonkinlaisen vainun päämäärästämme. Lopulta ”tiukkoja oikeita” ja ”loivia vasempia” tuli aivan liikaa, enkä pysynyt laskuissani enää perässä. Viimeistään siinä vaiheessa ymmärsin sen olevan tarkoituksellista, kun auto kiersi samaa liikenneympyrää turhan moneen otteeseen. Näköaistini tilapäisesti menettäneenä, alkoivat muut aistini voimistumaan. Panin merkille jokaisen yksityiskohdan, minkä satuin ympäriltäni kuulemaan. Usean koiran haukuntaa; olisiko kyseessä jokin koiratarha tai kenties Aleksanterinkadun koirapuisto? Junan kaukainen ääni; olimmeko lähellä asemaa vai oliko tien vierustalla junarata? Sireenin voimistuva ulina! Oliko poliisi sieppaajieni perässä ja kohta minut pelastettaisiin? Turha toivo, se olikin vain paloauto... Pidin sen silti tiukasti mielessäni, sillä palava rakennus voisi kertoa reitistämme edes jonkinlaista suuntaa. Se olisi tärkeä tieto, mikäli selviäisin tästä hengissä... Kaappi murahti mietteläästi, laittoi radion päälle ja nosti äänenvoimakkuutta. Vierustoveri ymmärsi mistä oli kyse ja tokaisi kunnioittavasti: - Viisas veto, vatipää. Kaikki taustaäännet vaimentuivat ja kuulin radiossa pauhaavan musiikin. Kohtalon ivaa vai uskomatonta sattumaa, mutta soittolistalta kaikui erään rokkibändin ”Killing Time” -kappale. Epätoivoni kasvoi. Pelkäsin etten näkisi sukulaisiani, ystäviäni ja tulevaa vaimoani enää koskaan. Meidän piti ostaa kaunis omakotitalo, jonka pihalla olisi kiva pieni puutarha. Perustaa perhe, johon syntyisi isovelji ja hänen kaksospikkusiskonsa. Pari koiraa ja muutama söpö kissa. Seesteinen ja onnellinen tulevaisuus. Siitähän kaikki unelmoivat. Nyt kaikki tämä tuntui kovin kaukaiselta, sillä en voinut suunnitella tulevaisuuttani edes muutamaa minuuttia myöhemmäksi. Yritin vedota miesten omaantuntoon ja rukoilin vapauttani. Myös viha oli yksi yrityksistäni ja uhkailin heitä ties millä, kuvitteellisilla mafiasuhteillani ja haudan takaa kostamisella. Kaupantekokin pyöri huulillani ja olin valmis antamaan heille kaikki säästöni ja omaisuuteni, kunhan vain pääsisin vapaaksi. Lupasin tietenkin kautta kiven ja kannon, etten livertelisi tästä tapahtumasta kenellekään. Käytin siis kaikki ne kliseiset keinot, joita epätoivoinen, kuolemaa pelkäävä ihminen nurkkaan ahdistettuna vain sattuukaan keksimään. Aika tuntui kulkevan epätodellisen hitaasti. Arvioin matkan

pituudeksi kolmea tai peräti neljää tuntia, vaikka todellisuudessa olimme matkanneet vaivaiset puolisen tuntia. Auto hiljensi vihdoinkin vauhtia ja pysähtyi parkkiin. En ollut ikinä ajatellut käsijarrun naksahduksen aiheuttavan minussa minkäänlaista pakokauhua, mutta nyt tuo ääni oli uhkaavinta mitä olin ikinä kuullutkaan. Se jäi silti kakkoseksi seuraavalle pelkotilaa nostattavalle äänelle. Toinen miehistä latasi asettansa ja sanoi hiljaisella, mutta vakavalla äänensävyllä: - Olemme perillä. Tunsin aseensa piipun selkänikamissani. Se osoitti suunnan mihin päin kävellä. Olin kuin avuton marionetti tuon miehen ja hänen aseensa ohjaamana. En voinut kuin totella. Joka kerta kun yritin avata suutani ja sanoa jotakin epätoivoista mikä pelastaisi minut, ase painautui selkääni yhä voimakkaammin. Se pieni liike aiheutti joka kerralla aivoni synapseissa sähköreaktion, joka sulki suuni automaattisesti. Ikään kuin jonkinlainen suojeleminen, mitä et kyennyt itse kontrolloimaan. Saavuimme ison varastorakennuksen ovelle. Aseen haltija käski toveriansa avaamaan paksun ruosteisen metallioven ja kaappi teki työtä käskettyä. Kammottava, luita raapiva narina viilsi korviamme. Paksu säkki nykäistiin päästäni ja kaappi tuuppasi minut ovesta sisälle. Horjahdin polvilleni ja ovi takanani sulkeutui välittömästi. En nähnyt vielä mitään. Silmäni olivat tottuneet liiaksi pimeään, eikä edessäni ollut kuin mustaa tyhjyyttä. Tärisin pelosta ja miltei oksensin suuhuni, kunnes valot säpsähtivät päälle ja edestäni kuului suuren ihmisjoukon yhtenäinen huuto: - TERVETULOA POLTTAREIHISI, ÄÄLIÖ!